

i det, der er hans Mening, naar han siger, at ingen Straf er for haard for den Slags Mennesker. Jeg vil imidlertid bede det ærede Medlem være forvisset om, at der ved den Formildelse af Straffebestemmelserne, der er foretaget, sandelig heller ikke er tænkt paa dem, der sælger Kød af selvdøde Dyr til andre. Men Forholdet er jo det, at hvordan vi end herinde skriver Loven, vil der ude i det praktiske Liv, hos Landmænd, der slagter et saadant Dyr og bruger det i Hjemmet, komme Grænsetilfælde, som er tvivlsomme; der kan forekomme saadanne Grænsetilfælde, hvor der sker en uskadelig Overtrædelse af Paragraffen af Uvidenhed eller Overtrædelse, der ingen Betydning har og ikke vedkommer andre Mennesker, og om hvilke enhver maa sige, at det vilde være meningsløst at skulle straffe en saadan Overtrædelse. I saadanne Tilfælde er det, man ønsker at have en lille Smule Elasticitet, men jeg beder det ærede Medlem være forvisset om, at det ikke i mindste Maade har været Tanken, at Straffen skulde formindskes for den, der driver Forretning og tager sin Fortjeneste ved at sælge Kød af selvdøde Dyr. Dette at sælge Kød af selvdøde Dyr til andre er i Virkeligheden den Gerning, der er Hovedgenstanden for hele denne Lov. De, der har deres Virksomhed i den paagældende Landbedrift, Manden, Konen, Børnene, Tjenestefolkene, ved hver især Besked med de Vilkaar, hvorunder det paagældende Dyr er kommet af med Livet, om det skyldes Ulykkestilfælde, og om det derefter er slagtemæssigt behandlet paa tilfredsstillende Maade. Men alle de Mennesker her i Landet, som er henvist til at købe Kødet, ved ingenting, og for deres Vedkommende træffer Loven den Bestemmelse, at det skal være forbudt at sælge Kød af selvdøde Dyr, uden at der i disse Tilfælde skaffes Dyrlægeattest. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem har Ret i, at dette er en egoistisk Betragtning. Der er jo i Virkeligheden skabt den Sikkerhed, som det ærede Medlem ønsker.

Til det ærede Medlem Hr. Clausager skal jeg sige, at jeg er bekendt med Andragendet fra De samvirkende sjællandske Landboforeninger. Deres første Ønske, Autorisationens Ophævelse, vil ikke kunne imødekomes. Saa kan man lige saa godt ophæve hele denne Lov, thi saa falder det hele til Jorden. Det andet Ønske, at der saa vidt muligt bliver oprettet flere Destruktionsanstalter, saaledes at der bliver nogen Konkurrence, vil vi imøde-

komme i saa høj Grad som muligt, men navnlig vil vi lade os lede af de Erklæringer, der fremkommer fra den paagældende Egn's Befolkning gennem de lokale Landboforeninger, lokale Husmandsforeninger og Kommunalbestyrelser, der maa anses for at være Udtryk for Befolkningens Tarv. Naturligvis er der paa den anden Side ogsaa Hensyn at tage til dem, der har opført en Destruktionsanstalt efter Myndighedernes Krav og har sat sig i Udgifter i saa Henseende, saaledes at man ikke uden Nødvendighed udsætter deres Virksomhed for at blive ødelagt. Det afgørende bør være, om de misbruger den Autorisation, de har faaet, paa Befolkningens Bekostning. Hvis det kan dokumenteres ved, at de dertil egnede Institutioner udtaler sig i saa Henseende, mener jeg, at det bør være Administrationens Opgave at skabe den Konkurrence, der er fornøden for at modvirke Misbrug af Monopolet. Med Hensyn til det tredie Ønske, at der skal gives Slagterierne Bemyndigelse til at afkoge selvdøde Dyr, maa jeg sige, at det har en Del Slagterier allerede i Øjeblikket, dog ikke alle, men jeg kan ikke være enig i, at det skulde være tilraadeligt at give Slagterierne i al Almindelighed en saadan Beføjelse. Det kan være rigtigt, at Slagterierne har Ret til at afkoge Affaldet fra deres egen Virksomhed, men det er mere tvivlsomt, om det er rigtigt, at Slagterier, der fremstiller Varer til Eksport og til Byernes Forsyning, skulde have Ret til at indkøbe helt eller halvt raadne Kadavere og koge dem. Jeg tror ikke, det vil være heldigt, og man skal være varsom i saa Henseende. Men det, der er Landboforeningernes Hovedformaal med denne Henvendelse, at der skabes Konkurrence, hvor en saadan tiltrænges, vil Ministeriet under Administrationen af denne Lov stadig holde sig for Øje.

J. P. Larsen: Naar jeg sagde, at ingen Straf var for stor for de Mennesker, der søgte at paaprakke andre Kødet af selvdøde Dyr, kunde det maaske nok lyde lidt stærkt, men der er dog dertil at sige, at dette at sælge fordærvede Varer er eller kan i værste Tilfælde blive lig med Mord, og derfor har man jo meget store Straffe, rent bortset fra, at det efter min Mening er en af de grimme Handlinger, der overhovedet findes. Med Hensyn til den Ændring, jeg har omtalt, siger den højtærede Landbrugsminister, at der jo ikke er Tale om at sælge Kød til andre;